

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΟΥΔΗΣ

FEDERICO GARCIA LORKA: ΕΝΑ ΑΠΙΑΝΘΙΣΜΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗ ΜΕΝΤΟΝ

*Ναι, τα παιδικά σου χρόνια : τώρα παραμύθι των συντριβανιών.
- Χόρχε Γκιλλιέν*

Ναι, τα παιδικά σου χρόνια: τώρα παραμύθι των συντριβανιών.

Το τρένο κι η γυναίκα που γεμίζει τα ουράνια.

Η απομονωμένη μοναξιά σου στις πανσιόν

κι η μάσκα σου αγνή χωρίς άλλα σημάδια.

Είναι της θάλασσας τα παιδικά τα χρόνια κι η σιωπή σου
εκεί που θρυμματίζονται τα κρύσταλλα της σφραγισμένης.

Είναι η άκαμπτή σου άγνοια εκεί που
το κορμί μου ήταν περιγραμμένο απ' τη φωτιά.

Σου 'δωσα πρότυπο αγάπης, άνθρωπε Απολλώνιε,

κλάμα με αποξενωμένο αηδόνι,

όμως, γινόσουν κοφτερός, τροφή των ερειπίων,

για χάρη σύντομων αβέβαιων ονείρων.

Σκέψεις του απέναντι, φως χθεσινό,

δείκτες και σήματα του ίσως.

Η μέση σου από άμμο που δεν ησυχάζει

ακολουθεί μονάχα χνάρια που δεν ανεβαίνουν τα σκαλιά.

Όμως εγώ πρέπει να ψάξω σ' όλες τις γωνιές

τη χλιαρή ψυχή σου τη χωρίς εσένα που δεν σε κατανοεί,

με τη θλίψη ενός δειλού Απόλλωνα

με την οποία έσκισα τη μάσκα που φοράς.

Εκεί, λιοντάρι, εκεί, φούρια των ουρανών

εκεί θα σε αφήσω τα μάγουλά μου να βοσκήσεις

εκεί άλογο θαλασσί της τρέλας μου,

παλμέ του νεφελώματος και λεπτοδείκτη ρολογιού.

Πρέπει να ψάξω για τις πέτρες του σιορπιού

και τα φορέματα της μάνας κοριτσιού σου,

θρήνη του μεσονύκτιου και ύφασμα σκισμένο,

που τη σελήνη σκούπισε απ' τους κροτάφους του νεκρού.

Ναι, τα παιδικά σου χρόνια: παραμύθι πια γεμάτο συντριβάνια.

Παράξενη ψυχή του κενού χώρου των φλεβών μου,

μικρή και δίχως ρίζες, εσένανε πρέπει να βρω.

Αγάπη τού πάντοτε, αγάπη, αγάπη τού ποτέ!

Ω, ναι. Αγαπώ. Αγάπη, αγάπη! Αφήστε με.

Να μην καλύψουν το στομα μου εκείνοι που αναζητούν

στάχια του Κρόνου μες στο χιόνι

ή ζώα ευνουχίζουνα για έναν ουρανό,

μια κλινική και ζούγκλα της ανατομίας.

Αγάπη, αγάπη, αγάπη. Της θάλασσας τα παιδικά τα χρόνια.

Η χλιαρή ψυχή σου η χωρίς εσένα που δεν σε κατανοεί.

Αγάπη, αγάπη, της ελαφίνας πέταγμα
μες' από της λευκότητας τ' ατέλειωτο το στήθος.
Τα χρόνια σου τα παιδικά, αγάπη, τα παιδικά σου χρόνια.
Το τρένο κι η γυναίκα η άρχουσα των ουρανόων.
Ούτ' εσύ, ούτ' εγώ, ούτ' ο αέρας, ούτε τα φύλλα.
Ναι, τα παιδικά σου χρόνια: τώρα παραμύθι των συντριβανιών.

ΕΡΗΜΩΜΕΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ)

Είχα ένα γιό που τον λέγανε Χουάν.
Είχα ένα γιό.
Χάθηκε μέσα στις αφίδες μία Παρασκευή απάντων των νεκρών.
Τον είδα να παίζει στα έσχατα σκαλιά της εκκλησίας,
έριχνε ζάρι τσίγκινο μες στην καρδιά του ιερέα.
Εχτύπησα τα φέρετρα. Γιέ μου ! Γιέ μου ! Γιέ μου !
Άρπαξα ένα πόδι κότας πίσω απ' τη σελήνη, και μετά,
κατάλαβα πως η μικρούλα μου ήταν φάρι
απ' όπου τα καρότσια φεύγουν μακριά.
Είχα μια κορούλα.
Είχα ένα φάρι πεθαμένο κάτω απ' τις στάχτες των θυμιατηριών.
Είχα μια θάλασσα. Γιατί; Θεέ μου ! Μια θάλασσα !
Πετάχτηκα για να χτυπήσω τις καμπάνες όμως τα φρούτα είχαν σκουλήκια
και τα σβησμένα σπιρτα
τρώγαν τα στάχυα της ανοίξεως.
Είδα τον διάφανο της αλκοόλης πελαργό
να γδέρνει τις μαύρες κεφαλές των στρατιωτών που αγωνιούσαν
κι είδα τις καλύβες από καουτσούκι
όπου περιστρεφόταν τα ποτήρια γεμάτα δάκρυα.
Στης προσφοράς τις ανεμώνες θα σε βρω καρδιά μου,
όταν ο ιερέας με μπράτσα δυνατά σηκώνει το μουλάρι και το βόδι,
για να τρομάξει τους νυχτόβιους φρόνους
που περιτριγυρίζουν τα παγωμένα τοπία του δισκοπότηρου.
Είχα ένα γιο που ήταν γίγας,
όμως πιο δυνατοί είναι οι νεκροί και ξέρουν θραύσματα ουρανού
να τα κατασπαράζουν.

Αν ήτανε ο γιός μου αρκούδα,
δε θα φοβόμουν την ενέδρα των καϊμάνες,
ούτε θα έβλεπα τη θάλασσα δεμένη στα δέντρα
για να εκπορευθεί και λαβωθεί από τον συρφετό των λόχων.
'Αχ, αν ήτανε ο γιός μου αρκούδα !
Θα τυλιχτώ με τούτο το σκληρό το καραβόπανο
για να μη νιώθω το κρύο της χλόης.
Ξέρω πολύ καλά πώς θα μου δώσουνε ένα μανίκι ή τη γραβάτα
όμως καταμεσίς της τελετής θα σπάσω το τιμόνι και τότε
θάρθει στην πέτρα η τρέλα των πιγκουίνων και των γλάρων
που θα την κάνουνε να πει σ' εκείνους που κοιμούνται
και σε αυτούς που κάνουνε καντάδες στις γωνίες:
Είχε ένα γιο.
Ένα γιο ! Ένα γιο ! Ένα γιο

που δεν ήτανε παρὰ δικός του, γιατί ήταν γιος του !
Ο γιος του ! Ο γιος του ! Ο γιος του!

Η ΚΙΘΑΡΑ

Αρχίζει ο θρήνος
της κιθάρας.
Σπαν τα ποτήρια
της χαραυγής.
Αρχίζει ο θρήνος
της κιθάρας.
Είναι ανώφελο να την σιωπείς.
Είναι αδύνατο
να την σιγήσεις.
Θρηνεί μονότονα
όμοια με το θρήνο του νερού,
όμοια με το θρήνο του αγέρα
πάνω απ' τη στρώση του χιονιού.
Είναι αδύνατο
να την σιγήσεις.
Θρηνεί για πράγματα
μακρινά.
Άμμος του Νότου του καυτού
που ζητά καμέλιες στο χρώμα του λευκού.
Θρηνεί βέλος χωρίς στόχο,
τ' απόγευμα το δίχως πρωινό,
και το πρώτο το πουλάκι
που πέφτει στο κλαδί νεκρό.
Ω, κιθάρα!
Καρδιά λαβωμένη βαριά
από πέντε σπαθιά.

ΔΕΝΤΡΟ, ΔΕΝΤΡΟ

Δέντρο, δέντρο
Πράσινο, ξερό.

Το κορίτσι με το πρόσωπο τ'ωραίο
τις εληές μαζεύει.
Ο άνεμος, λάτρης των πύργων,
απ' τη μέση την κυριεύει.
Τέσσερις έφιπποι περάσαν,
πάνω σε πουλάκια Ανδαλουσίας
με ρούχα γαλανά και πράσινα
και μακριούς μαύρους μανδύες.
«Έλα στην Κόρντομπα μικρή κυρά.»
Η κοπέλα δεν τους απαντά.
Περάσαν τρεις νεαροί τορέρος
με δαχτυλιδένια μέση,

με πορτοκαλένια ρούχα
και σπαθιά που μ'ασήμι παλαιό
τάχαν δουλέψει.
«Πάμε μικρή μου στη Σεβίλλια.»
Η μικρή, λέξη στα χείλια.
Όταν έπεσε μενεξεδί το δειλί,
με φως διάχυτο περίσια,
πέρασ'ένα παλληκάρι φέροντας
τριαντάφυλλα και μύρτα φεγγαρίσια.
«Πάμε στη Γρανάδα, μικρούλα μου κυρά.»
Η κοπέλα δεν ακούει ούτε απαντά.
Το κορίτσι με το πρόσωπο τ'ωραίο
τις εληές συνεχίζει να μαζεύει,
με το γκριζο χέρι του ανέμου
την λεπτή της μέση να χαϊδεύει.

Δέντρο, δεντρό
Πράσινο, ξερό.

ΑΜΠΑΡΩ

Αμπαρώ,
πόσο μονάχη είσαι στο σπίτι σου,
φορώντας λευκό!

(Ο ισημερινός ανάμεσα σε γιασεμί
και νάρδο φωτεινό.)

Λιούς τα θαυμαστά
τα συντριβάνια της αυλής σου,
και του καναρινιού το θρήνο
αδύνατο, κιτρινωπό.

Τ'απόγευμα βλέπεις να τρέμουνε
τα κυπαρίσσια με τα πουλιά,
ενώ κεντάς αργά - αργά
γράμματα πάνω στον καμβά.

Αμπαρώ,
πόσο μονάχη είσαι στο σπίτι σου,
φορώντας λευκό!

Αμπαρώ,
και πόσο δύσκολο είναι
να σου πω : σ'αγαπώ.

Η ΛΟΛΑ

Κάτω απ' την πορτοκαλιά
πλένει τα βαμβακερά.
Έχει πράσινα τα μάτια,
τη φωνή μενεξεδιά.

Άχ! αγάπη,
κάτω απ' την ολάνθιστη πορτοκαλιά!

Το νερό μέσα στ' αυλάκι
γεμάτο ήλιο προχωρά,
στον μικρό τον ελαιώνα
ένα σπουργίτι τραγουδά.

Άχ! αγάπη,
κάτω απ' την ολάνθιστη πορτοκαλιά.

Λίγο μετά, όταν η Λόλα
το σαπούνη έχει ξοδέψει πια,
θαρθούν παληκάρια ταυρομάχοι.

Άχ! αγάπη,
κάτω απ' την ολάνθιστη πορτοκαλιά!

Η ΑΠΙΣΤΗ

Την πήγα κάτω στο ποτάμι
πιστεύοντας πως ήταν άβγαλτη κοπέλα,
όμως εκείνη είχε άντρα.
Ήταν η νύχτα του Αγίου Ιακώβου
κι' ήταν σχεδόν συμφωνημένο.
Τα φώτα σβήσανε
κι άναψαν τα τζιτζικια.
Εκεί στις τελευταίες τις γωνιές του δρόμου
ακούμπησα τα κοιμισμένα στήθια της,
και μου ανοίξανε αμέσως
σαν νάτανε κλωνάρια ζουμπουλίων.
Το κολαριστό της μισοφόρι
στ' αυτιά μου ηχούσε
ένα κομμάτι από μετάξι
που τό σχίζαν δέκα μαχαίρια.
Τα δέντρα μεγαλώνανε
χωρίς φως ασημένιο στην κορφή τους,
κι ένας οριζοντας σκυλιών
αλύχταγε πέρα μακριά απ' το ποτάμι.

Περάσαμε απ' τα βατόμουρα,
τα σκοίνα και τ' αγκάθια,
κάτω απ' το δάσος των μαλλιών της

μία λακούβα έκανα στη λασπωμένη άμμο.
Έβγαλα τη γραβάτα μου.
Έβγαλε τα δικά της ρούχα.
Εγώ, τη ζώνη με το ρεβόλβερ.
Εκείνη, τους στενούς της τους κορσέδες.
Μήτε οι νάρδοι μήτε τα κοχύλια
εχουνε τόσο φίνα επιδερμίδα,
μήτε οι κρυστάλλινοι καθρέφτες
λαμποκοπούνε τέτοια λάμψη.
Οι δυό μηροί της μου ξεφεύγανε
σαν ψάρια ξαφνιασμένα,
μισό γεμάτα από φωτιά,
μισό γεμάτα κρύο.
Την νύχτα εκείνη κάλπασα
στον πιό όμορφο των δρόμων
καβάλα σε φοράδα σμαραγδένια
χωρίς καπίστρια και αναβολέα.
Σαν άνδρας, δεν θέλω να σας πω
τα πράγματα που μούπε.
Το φως της γνώσης
μ'έκανε πιο διακριτικό.
Πασαλειμένη με άμμο και φιλιά,
την πήρα μακριά απ' το ποτάμι.
Με τον αέρα μάχονταν
των κρινών τα σπαθιά.

Της φέρθηνα όπως πράγματι είμαι.
Σαν ένας αληθινός τσιγγάνος.
Της χάρισα ένα πλεγμένο μ'άχυρο
ευρύχωρο της ραφτικής καλάθι,
και δεν αφέθηνα να την ερωτευθώ
γιατί παρόλο πούχε άνδρα
μούπε πως ήταν άβγαλτη
καθώς εγώ την πήγαίνα στην ακροποταμιά.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΒΑΛΑΡΗ

Κόρντομπα.
Μακρυνή και μόνη.

Μαύρο πουλάρι, μεγάλο φεγγάρι
κι'εληές στο ταγάρι.
Αν και τους δρόμους τους ξέρω
στην Κόρντομπα ποτέ ναρθώ δεν θα καταφέρω.

Στις πεδιάδες, στον αγέρα
μαύρο πουλάρι, κατακόκκινο φεγγάρι.
Ο θάνατος από τους πύργους
της Κόρντομπα με φλερτάρει.

Αχ! Τι μακρύς ο δρόμος!
Αχ! Τι γενναίο το δικό μου πουλάρι!
Αχ! Και με προσμένει ο θάνατος
στην Κόρντομπα προτού να φτάσω να με πάρει.

Κόρντομπα.
Μακρυνή και μόνη.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΚΑΒΑΛΑΡΗ (1860)

Στη μαύρη τη σελήνη
των καβαλάρηδων ληστών,
τα σπηρούνια τραγουδάν σαν τα κεντάς.

Αλογάκι μαύρο.
Τον νεκρό σου καβαλάρη που τον πας ;

...Τα σκληρά σπηρούνια
του ασάλετου ληστή
που χασε τα γιέμια από το άτι.

Αλογάκι κρύο δροσερό.
Τ'ί άρωμα κι' αυτό από μαχαιριού ανθό!

Στη μαύρη τη σελήνη,
μάτωνε η Σιέρρα Μορένα
απ' το μέρος της πλευράς.

Αλογάκι μαύρο.
Τον νεκρό σου καβαλάρη που τον πας ;

Η νύχτα κεντρίζει
τα μαύρα της καπούλια
καρφώνοντάς τα μ' άστρα.

Αλογάκι κρύο.
Τ'ί άρωμα κι' αυτό απ' του μαχαιριού τη γλάστρα!

Στη μαύρη τη σελήνη,
μιά κραυγή σπαρακτική! και το κόρνο
το μεγάλο της γιορταστικής πυράς.

Αλογάκι μαύρο.
Τον νεκρό σου καβαλάρη που τον πας ;

Η ΣΑΓΗΝΗ ΚΙ Ο ΑΓΕΡΑΣ

Φεγγάρι από περγαμηνή
χτυπώντας έρχεται η Σαγήνη,
από δρομάκι αμφίβιο
γεμάτο κρύσταλλα και δάφνες.
Η σιγαλιά ανάστερη,
φεύγοντας μακριά απ' την αντάρα,
πέφτει εκεί που η θάλασσα χτυπά και τραγουδάει
τη νύχτα της γεμάτη ψάρια.
Στα κορφοβούνια της οροσειράς
κοιμούνται οι καραμπινιέροι
φρουροί των πύργων των λευκών
που κατοικούνε οι εγγλέζοι.
Και οι τσιγγάνοι του νερού
για να περνούν την ώρα τους σηκώνουν
πύργους από κοχύλια και κλωνούς
πράσινου πεύκου του βουνού.

*

Φεγγάρι από περγαμηνή
χτυπώντας έρχεται η Σαγήνη.
Μόλις την βλέπει ξεσηκώνεται
ο αγέρας, που τα μάτια του ποτέ δεν κλείνει.
Γυμνός ο Άη Χριστόφορος,
ολόγιμος μ' ουράνιες γλώσσες,
την κοπελιά κυττάζει παίζοντας
μία μελωδική αόρατη φλογέρα.

Άσε μικρή μου, να σηκώσω
το φόρεμά σου για να σε δώ.
Άνοιξε μέσ' στ' αρχέγονα τα δάχτυλά μου
το ρόδο της κοιλιάς σου το γαλαζωπό.

Πετάει το ντέφι η Σαγήνη
και τρέχει δίχως να σταματά.
Ο αγέρας – άντρας και τί άντρας
μ' ένα καυτό σπαθί την κυνηγά.

Η θάλασσα τον ψίθυρό της συνοφρυώνει.
Χλωμιάζουν οι εληές.
Παίζουνε φλάουτα τοπίου αποσκιερού
και τ' απαλό τυμπάνισμα του λευκού χιονιού.

Σαγήνη τρέχα, τρέχα Σαγήνη,
ο πράσινος αγέρας θα σ' αρπάξει!
Σαγήνη τρέχα, τρέχα Σαγήνη!
Πρόσεξέ τον από πούθε θάρθει!
Σάτυρος των χλωμών των αστεριών
με λάμψη διαστίλβουσα όλων του των γλωσσών.

*

Η Σαγήνη, γεμάτη τρόμο,
μπαίνει στο σπίτι που κατέχει
πέρα και πάνω από τα πεύκα,
ο πρόξενος των άγγλων πολιτών.

Απ' τις φωνές της ταραγμένοι
φτάνουν τρεις καραμπινιέροι,
τις μαύρες χλαίνες τους ζωσμένοι
στους κροταφους οι σκούφοι τους χωσμένοι.

Ο εγγλέζος στην τσιγγάνα
μιά κούπα γάλα χλιαρό της δίνει,
κι' ένα ποτηράκι τζιν
που η Σαγήνη δεν το πίνει.

Κι' ενώ με κλάματα σ' εικύνους
την περιπέτειά της ξεδιπλώνει,
στις στέγες με τις πλάκες από μάρμαρο
ο αγέρας, μανιασμένος, τις δαγκώνει.

ΜΙΚΡΟ BIENNEZIKO ΒΑΛΣ

Έχει η Βιέννη δέκα κοπέλες,
έναν ώμο για του θανάτου τ' αναφυλλητά
κι ένα δασύλλιο με ξεραμένες περιστέρες.
Έχει ένα θραύσμα πρωϊνού
στης πάχνης το μουσείο.
Έχει μίαν αίθουσα χορού με παραθύρια χίλια δύο.

Αϊ, αϊ, αϊ, αϊ!
Χόρεψε το βαλς αυτό με το στόμα κλειστό.

Αυτό το βαλς, το βαλς αυτό, το βάλς αυτό
από ναί, από θάνατο και ποτό
που υγραίνει την ουρά του στο θαλασσινό νερό.

Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ,
με την πολυθρόνα και το βιβλίο νεκρό,
μεσ' απ' τον διάδρομο της μελαγχολίας,
στη σκοτεινή σοφίτα του ανθού
στο δικό μας της σελήνης κοιτώνα,
στο χορό π' ονειρεύεται η χελώνα.

Αϊ, αϊ, αϊ, αϊ!
Χόρεψε το βαλς αυτό με κορμί μεσάτο, σπαστό.

Έχει η Βιέννη τέσσερις καθρέφτες
όπου παίζουν το δικό σου στόμα κι η ηχώ.

Έχει ένα θάνατο για πιάνο
που βάφει τα παιδιά θαλασσιά.
Έχει επαίτες πάνω στις στέγες.
Έχει φρέσκιες γιρλάντες από θρηνητά.

Άϊ, άϊ, άϊ, άϊ!
Χόρευε το βαλς αυτό που στα δικά μου μπράτσα ξεψυχά.

Γιατί σ'αγαπώ, σ'αγαπώ, έρωτά μου,
στη σοφίτα που παίζουν τα παιδιά,
ονειροπολώντας παλιά ουγγαρέζικα φώτα
μες στους ψίθυρους απ' τα ζεστά δειλινά,
βλέποντας πρόβατα και κρινούς χιονάτους
μες' απ' του μετώπου σου τη σκοτεινή σιγαλιά.
Άϊ, άϊ, άϊ, άϊ!
Χόρευε το βαλς αυτό του "Για πάντα σ'αγαπώ".

Στη Βιέννη θα χορέψω μαζί σου
με στολή μασκαράτας πούχει
κεφάλι ποταμού
Κοίτα τί όχθες πούχω από υακίνθους!
Το στόμα μου ανάμεσα στα πόδια σου θ' αφήσω,
τη ψυχή μου σε φωτογραφίες και κρινούς λευκούς,
και στα θολά τα κύματα που πας
θέλω, αγάπη μου, αγάπη μου, ν' αφήσω,
βιολί και μνήμα, τις κορδέλες του βαλς.

Η ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΤΗΣ ΥΠΙΝΟΒΑΣΙΑΣ

Πράσινο σε λατρεύω πράσινο.
Πράσινο αγέρι. Πράσινα κλαδιά.
Το καράβι μες στη θάλασσα.
Τ'άλογο πάνω στα βουνά.
Εκείνη με την σιαά στη ζώνη
στο δικό της ονειρεύεται μπαλκόνι,
πράσινη σάρκα, πράσινα μαλλιά,
με κρύα μάτια ασημιά.
Πράσινο σε λατρεύω πράσινο.
Κάτω απ' την τσιγγάνα την σελήνη,
τα πράγματα καθόνταν και την κοιτάζαν,
αυτά που δεν μπορούσε να κοιτάξει εκείνη.

Πράσινο σε λατρεύω πράσινο.
Της πάχνης τα μεγάλα άστρα
έρχονται με το ψάρι της σιαάς
π' ανοίγει της αυγής τα κάστρα.
Τρίβει τον άνεμό της η σιαά
με το γυαλόχαρτο απ' τα φυλλόκλαδά της,
και το βουνό, σαν αγριόγατος,
κάνει την κάθε μιά απ' τις πικρές αγάβες του
να ορθώνει το ανάστημά της.

Όμως ποιός θάρθει κι' από πού ;
Εκείνη πάνω στη βεράντα συνεχίζει την δικιά της,
πράσινη σάρκα, πράσινα μαλλιά,
να ονειρεύεται την πικροθάλασσά της.

« Κουμπάρε, θάθελα να αλλάζαμε
τ'άλογο το δικό μου με το σπίτι σου,
την σέλλα μου με τον δικό σου τον καθρέφτη,
και το μαχαίρι το δικό μου με την κάπα σου.
Έρχομαι λαβωμένος, όλο αίματα,
κουμπάρε, απ' τα περάσματα της Κάμπρας.»
«Αν ημπορούσα, παλληκάρι μου,
θά 'κλεινα τώρα δα την συμφωνία.
Όμως εγώ δεν είμαι εγώ,
ούτε το σπίτι είναι πια δικό μου σπίτι.»
« Κουμπάρε, σαν νοικοκύρης θάθελα
στο εδικό μου να τελειώσω το κρεββάτι.
Άτσάλινο, αν γίνεται,
και με σεντόνια Ολλανδίας.
Δεν βλέπεις τη λαβωματιά εδώ
απ' το στέρνο ως το λαιμό;»
« Τριακόσια τριαντάφυλλα σκουρόχρωμα
έχει το άσπρο σου πουκάμισο στο στήθος.
Το αίμα σου αναβλύζει και μυρίζει
γύρω απ' την πάνινη εξάρτησή σου.
Όμως εγώ δεν είμαι εγώ,
ούτε το σπίτι είναι πια δικό μου σπίτι.»
« Τουλάχιστον αφήστε με να ανεβώ
μέχρι τα κάγκελα του μπαλκονιού του αψηλού,
αφήστε με να ανεβώ, αφήστε με,
μέχρι τα κάγκελα τα πράσινα του μπαλκονιού.
Κάγκελα, φεγγαρίσια κάγκελα
απ' όπου τα νερά αντιβουίζουν.»

Νάτοι κι' οι δυό τους σιαραλώνουνε
προς τα ψηλά - ψηλά μπαλκόνια.
Αφήνοντας γραμμή τ'αχνάρια από αίμα.
Αφήνοντας γραμμή τ'αχνάρια από δάκρυα.
Τρεμόσβηναν πάνω στα κεραμίδια των σπιτιών
τα φαναράκια τα τενεκεδένια.
Ντέφια χίλια κρυστάλλινα
πληγώναν την αυγή.

Πράσινο σε λατρεύω πράσινο,
πράσινο αγέρι, πράσινα κλαδιά.
Οι δυό τους τώρα ανεβήκανε.
Τ'αγέρι που τους χτύπαγε διάπλατα
μιά γεύση άφηγε περιέργη στο στόμα
από χολή, βασιλικό και δυόσμο.
«Πες μου, που είναι, φίλε μου,
που είναι η πικραμένη σου κοπέλα ;

Πόσες φορές σε πρόσμενε!
Πόσες φορές θα σε προσμένει μόνη,
όψη δροσάτη, μαύρα μαλλιά,
σ' αυτό εδώ το πράσινο μπαλκόνι!»

Πάνω στο πρόσωπο της στέρνας
λικνιζότανε η τσιγγάνα.
Πράσινη σάρκα, πράσινα μαλλιά
με κρύα μάτια ασημιά.
Ένα παγάκι φεγγαρίσιο
την κρατούσε πάνω στο νερό.
Η νύχτα έγινε μέχρι τα σώψυχα δικιά τους
σαν μια μικρή πλατεία τόση δα.
Πιομένοι, μεθυσμένοι χωροφύλακες
χτυπούσανε την πόρτα δυνατά.
Πράσινο σε λατρεύω πράσινο.
Πράσινο αγέρι, πράσινα κλαδιά.
Το καράβι μες στη θάλασσα.
Τ' άλογο πάνω στα βουνά.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΝΕΓΡΩΝ ΣΤΗΝ ΚΟΥΒΑ

Σάν θά 'βγει η πανσέληνος θα πάω στις Κούβας το Σαντιάγο,
θα πάω στο Σαντιάγο
σε νερένιο αμάξι μαύρο.
Θα πάω στο Σαντιάγο.
Θα τραγουδούν οι στέγες από φοινικιές.
Θα πάω στο Σαντιάγο.
Όταν ο φοίνικας θέλει να γίνει πελαργός,
θα πάω στο Σαντιάγο.
Κι όταν θελήσει μέδουσα να γίνει η μπανανιά,
θα πάω στο Σαντιάγο.
Θα πάω στο Σαντιάγο
με το πυρόξανθο κεφάλι του Φονσέκα.
Θα πάω στο Σαντιάγο.
Και με το ρόδο του Ρωμαίου και της Ιουλιέτας
θα πάω στο Σαντιάγο.
Θάλασσα χάρτινη και νομίσματα ασημένια.
Θα πάω στο Σαντιάγο.
Ω, Κούβα! Ω, ρυθμέ από σπόρια ξεραμένα!
Θα πάω στο Σαντιάγο.
Ω, μέση φλογερή και σταγόνες από δέντρα!
Θα πάω στο Σαντιάγο.
Άρπα ζωντανών κορμών. Καϊμάν. Του καπνού ανθέ.
Θα πάω στο Σαντιάγο.
Πάντοτε τό 'λεγα, θα πάω στο Σαντιάγο
σε νερένιο αμάξι μαύρο.
Θα πάω στο Σαντιάγο.
Αύρα και ρούμι στους τροχούς,
θα πάω στο Σαντιάγο.

Το κοράλλι μου σε χώρους σκοτεινούς,
θα πάω στο Σαντιάγο.
Η θάλασσα πνιγμένη μες στην άμμο,
θα πάω στο Σαντιάγο.
Ζέστη λευκή, φρούτο πεθαμένο,
στο Σαντιάγο θα πηγαίνω.
Ω, του ζαχαροκάλαμου βοδινή δροσιά!
Ω, Κούβα, καμπυλότητα από λάσπη κι αναστεναγμό!
Στο Σαντιάγο σύντομα θα 'ρθώ.

Οι μεταφράσεις των ανωτέρω ποιημάτων του Λόρκα είναι από τα έργα του Χρίστου Γούδη: «ΛΟΡΚΑ: Ποιήματα της Ανδαλουσίας» (Τραυλός, 2003), «ΛΟΡΚΑ: Ποιητής στη Νέα Υόρκη» (Τραυλός, 2005), και «Τα Ωραιότερα Ποιήματα του Κόσμου» (Εκδόσεις Άγνωστο, 2011).